

**Brev från Selma
Lagerlöf till
Valborg Olander:
1933-1934 : Ep. L
45 - 45**

Lagerlöf, Selma,

HS Ep. L 45

National Library
of Sweden

1.

Märbacka Summa

10. 12. 1933.

Kära, älskade vänn!

Jag känner det nästan som att jag
inte skrivit ett aldrig nå litet
brev till dig, alltså du reste
och tackat för ^{att} du var här hjälpte
mig. Du var så underbar, och
arbetade så outtröttligt trots
din sjukdom. Vad skulle det ha
blivit om mig, om du inte kom
mit och hållit reda i allt vär.

varret? Jag kan bara säga tack
och åter tack.

Klockan är litet över fyra, och
om ett par minuter skall jag
sätta mig i radia och höra Na-
bellal, ja så, det börjar sist först
kl. 5. Näja, det brukar alltid va-
ra litet ovettygligt med att kom-
ma fram i tid och likaså att
komma därifrån. Detta är be-

kvämöre, det kan inte nekas,
men ändå är den gamla strids-
hästen litet ledare över att inte
vara med, utan stå utanför.

I dag har jag skrivit till Fri-
herrinnan och beklagat att jag
inte får nåka henne. Jag har

sagt, att jag känner mig överau-
strängd och inte vågar mig på nå-
gra nya austrängningar, förrän jag
känner mig stark på nytt. Att jag
inte kommer beror nog till en
stor del på benet, åderbråcket. Jag
är rädd för trappor, så de inte kan
na undvikas såsom på slottet och
i skadernier, för att stiga ur och
i bilar etc. Det är inte enda skälet,
jag är allt och rädd för en bergu-
vorlig tyngd, så jag känner över-
tygning, då jag har arbetat en stund,
men kanske att detta kan hänga sam-
man med att blodomloppet inte varit
riktigt till följd av bråcket. Ja, det
förstår jag inte. Men vet du, att i

går, då jag satte på mig strumporna;
tyckte jag, att det blev nå mycket lätt-
tare i hela kroppen. Det var som om
något i ryggsomrindningen, som va-
rit hämmat hade kärejat arbetat. Det
gick lättare att gå i trappan genast,
och jag imbillade mig att och nå huon.
det fungerades bättre. Hurske att det
bara var något övergående bättrings-
fenomen, men nog går det litet lät-
tare att gå även idag.

Tysken, som var här har jag redan
talat om i radio. Han var en succé-
la tving och då han kom, skulle

[10. 12. 1933]

jag vilje säga, att jag hade icke
trötts att han var rädd för mig. Jag
tror, att hela Förlaget också var ängs-
ligt för vad jag kunde komma att ta
mig till. Det är ju kostligt.

Nu säger jag dig en hög trä-
kiga hej. Jag kan icke tro, att
det är någon brädda med dem,
men du får väl ha barnkärting-
het med dem. och snart nog kan
mer det flers. Tack för brevet
till Lauge. Ja, det var så fint.
Från Dreimarken hörs icke.
men jag antar, att de underhand-

ku med regeringene. Apropos så
hade Wischert en stor avsky för
Gärning. Det sade han och icke
jag.

och nu måste jag sluta för
radians skull. Farväl min
bästa och tryggaste vän
Din Selma.

Tack för alla brev!

Vi ha nästan jämt 10 grader kallt.

